

Évközi III. vasárnap – 2010. január 24. – C év

Egy férfi őserdei túrára indult a kirándulócsoporthal. A vezető szigorúan lelkükre kötötte, hogy ne térjenek le a kijelölt útvonalról, még csak véletlenül se szakadjanak el egymástól, mert könnyen eltévedhetnek a veszélyes rengetegben. A férfi ajkbiggyesztve hallgatta ezeket a szavakat. Ugyan, majd pont te fogod nekem megmondani, mit csináljak és mit ne! – gondolta magában. Épp eleget túráztam, kirándultam otthon a hegyekben, erdőkben. Nem vagyok én olyan elveszett ember. Csak azért is megmutatom, hogy többet fogok látni az őserdőből, mint ezek a nyápic, gyáva alakok! Így aztán néhány órányi séta után észrevétlenül lemaradt a mi emberünk a csoporttól. Letért az útról, elővette direkt erre a célra vásárolt vadonatúj machetáját, s egyre mélyebbre hatolt az áthatolhatatlannak tűnő sűrűben. Örömmel fedezte fel egy-egy új virág szépségét, izgalommal hallgatta az állatok neszezését. Még kitalálok, hiszen visszamegyek a magam vágta ösvényen – mondogatta magának. Igen ám, de a vártnál jóval gyorsabban besötétedett. A hirtelen leszálló éjszakában a férfi elvesztette a saját visszafelé vezető nyomát. Rettegve töltötte az éjszakát egy fa villás ágai között. Másnap egész nap kóborolt, egyre fáradtabban. Többször menekülnie kellett a fenyegető vadállatok elöl. A következő éjszakát is a vadonban töltötte. Harmadnapra tarisznyája kiürült. Ruháját is szinte cafatokra tépte a sok ág, túske. Egyre inkább kétségbeesett. Egyszerre csak csörtetést hallott szemből: el akart bújni, de látta, hogy egy ember közelít. Végre! - Ujjongott fel. Tudomást sem véve arról, hogy a másik férfi még nála is szakadtabb, koszosabb, elvadultabb, örömmel ölelte át, s így kezdett hadarni. „Jaj, drága uram! Segítsen kijutni ebből az erdőből. Három napja itt bolyongok, s nem találok ki!” „De jó magának!” – válaszolta a másik. „Én már két hét óta próbálok kijutni innen, de nem megy! Higgycs el, meg tudom osztani magával számos tapasztalatomat arra vonatkozóan, hogy hogyan, milyen utakon nem lehet kijutni ebből a vadonból!”

Így járunk Isten törvényeinek be nem tartásával is. Először izgalmasnak, szórakoztatónak tűnik azt tenni, amiről tudjuk, hogy nem szabad. Ráadásul saját képességeinket, erőnket is túlértékeljük. „Tudom én, hogy hol a határ, tudom én, hogy mi az ami már valóban árt! Ebből a kis szabályszegésből még nem lesz semmi baj! Le tudok én állni!” stb. stb. Azután amikor szinte észrevétlenül betévedünk a sűrűbe, egyre inkább megtapasztaljuk azt a rosszat, amitől Isten törvényei óvni akartak minket. Akkor azonban már nem is olyan könnyű kilábalni belőle, mert a bűn bizony elvégzi a maga romboló munkáját.

A mai olvasmányban azt halljuk, hogy Ezdrás pap felolvassa a Törvény Könyvét a babiloni fogságból hazatért nép előtt. Az emberek pedig sírnak, amikor hallják az Úr törvényének szavait. Miért sírnak? Azért, mert ők átérték, saját bőrükön tapasztalták a fogságban, hogy hova is vezetett az isteni parancsok semmibe vétele. A rombadőlt Jeruzsálem üszkös falai előtt, halottaikat és egykori gazdagságukat, dicsőségüket siratva hallgatják az Úr szavait. A

bűnbánat könnyei ezek, mert nagyon jól tudják, hogy elkerülhették volna ezt a sorsot, ha korábban atyáik és ők maguk is hűségesen betartják a most hallott, akkor is ismert parancsokat. Ó igen! Mennyivel másabb úgy hallani, olvasni Isten parancsait, hogy már megtapasztaltuk a megszegésükből származó rosszat! Sok – még tapasztalatlan – kamasz, fiatal, vagy akár felnőtt ember gúnyosan, talán bosszankodva hallja az egyház által közvetített isteni parancsokat. „Hogy jönnek ezek ahhoz, hogy nekem dirigáljanak, hogy beleszóljanak az életem ilyen-olyan területeibe? Csak azért tartsak valamit rossznak, mert ők azt mondják?! Na nem! Attól még nem lesz semmi bűnné, hogy valamiféle Isten vagy egyház ezt a címkét ragasztja rá! Meg akarnak tiltani mindent, ami jó, ami élvezetes! Kínozni akarnak minket!”

Idővel azonban ugyanezek az emberek – saját bűnös kívánságaik útján járva – ráébredhetnek, hogy keservesen eltévelyedtek, rengeteg mindent elrontottak. Ilyenkor már nem feltétlenül gúnyolódnak Isten szavain, sokkal inkább a fájdalom emészti őket amiatt, hogy bizony elkerülhették volna az őket ért és általuk okozott rossz legtöbbszörét. A bölcs a más kárán tanul, a buta meg sokszor még a magáén sem! – tartja a régi mondás. A mai – önmagát oly okosnak, felvilágosultnak tartó – ember miért gondolja úgy, hogy előbb saját magának is ki kell próbálnia mindazt, amit a régiek rossznak tartanak és tiltanak? Miért kell feltétlenül nekiugrani mindenféle késnek, hogy elhiggyük, valóban megsebez?

Tévedés azt hinni, hogy Isten törvényei kívülről, felülről ránk erőszakolt zsarnoki rendelkezések, céljuk az, hogy Isten hatalmasnak és erősnek érezhesse magát, mert mi „úgy táncolunk, ahogy Ő füttyöl”. Nem. Istennek nincs erre szüksége. Törvényei természetes irányulásként, a jóra való természetes törekvésként eleve benne vannak a szívünkben, a lelkiismeretünk hangjában. Akkor kell őket világosan megfogalmazni és „kőbe vésni”, amikor az emberek egyre nagyobb tömegei nem hallgatnak a lelkiismeret szavára és a korábbi nemzedékek tapasztalataira, vagyis amikor egyre többen követnek el sérelmet az alapvető, mindenki számára fontos emberi értékek ellen. Jól mondja Szent Pál apostol, hogy a „Törvény a bűn miatt van”. Óvni akar minket a rossztól, amit magunknak és másoknak is okozhatunk. Isten törvényei tehát nem a hatalmaskodó zsarnok önkényes rendelkezései, hanem a gyermekeit féltő, szerető atya óvintézkedései.

Ráadásul ez a minket szeretve óvó Atya nem vonja meg tőlünk irgalmát és gondviselését a bűneink ellenére sem. Újra és újra felajánlja ugyanazt az utat, elénk tárja ugyanazokat a törvényeket, mondván: „Még most sem késő! Még most is felállhatsz. Újra felépíthetitek a romokból az életeteket, mert én veletek vagyok. Igen, sok mindent elrontottatok, sok minden elpusztult, de az én ígéim az élet ígéi! Ha megtartjátok, újra élni fogtok!” Ezért biztatja Ezdrás örvendezésre az Úr népének maradékát. A Törvény szavainak felolvasása és a nép bűnbánó sírása az egymásra találás élményét adja. Isten és népe újra átölelik egymást, s ez okot ad a szívből jövő örvendezésre. „Ne szomorkodjatok, hiszen az Úrban való örvendezés a ti erősségetek!” Ne a múlton rágódjatok: tekintsetek

előre, építsétek föl a romokból a várost azon az úton járva, amit a Törvényben hallottatok! Isten veletek és köztetek van. Isten ígérete megvalósul, hiszen a benneteket ért bánat és rombolás is az Ő szavainak igazságát, csalhatatlanságát mutatja. Ő hűséges ahhoz, amit kimondott, az Írás beteljesedik.

Jézus a mai evangéliumban ugyanezt mondja nekünk: „Beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.” Tudniillik hogy a vakoknak világosság támad, a raboknak szabadulás, a szegények, elesettek, össze-vissza törődöttek pedig örömhírt hallanak. Ma is hasonló helyzetben vagyunk, mint a Babiloni fogságból visszatért nép, csak talán még nem vagyunk annyira tudatában. Azonban ez már nem várthat túl soká magára. Előbb-utóbb egyre többen észreveszik, hogy egyéni, közösségi, társadalmi életünk üszkös romjain ülünk, hiába takarják el egyenlőre a piac által kínálgatott, reklámok által magasztalt értéktelen csili-vilik. Isten törvényeinek tömeges semmibevétele mára is kitermelte a rossznak, a pusztulásnak azt az áradatát, ami lassan tűrhetetlenné teszi az életünket. „Ne lopj!” Ugyan már, csak egy kicsit! Ezt még észre se veszik! Különben is minek nekik annyi! Mások még többet visznek, stb. Azután lassan ott tartunk, hogy a fejünk alatt lévő párna sem a miénk, úgy szétlopták az országot anélkül, hogy szinte észrevettük volna. „Ne paráználkodj!” Egy-egy apró kaland még belefér, mások is megcsinálják. Különben is: őt szeretem, nem? És ő is szeret, hányszor mondta! Aztán lassan ott tartunk, hogy normális házasságra szinte esélye sincs a mai lányoknak és fiúknak. A gyermekek lassan fele nem egészséges családban nevelődik, mintegy egyharmaduk előtt nincs apa-kép. Még hosszan sorolhatnánk sajnós, hogy miféle értékeink dőltek-dőlnek romba folyamatosan. Egyre többen felsírnak ennek láttán, de vajon ezek a könnyek a valódi bűnbánat, vagy csak az önsajnálát és a mások iránti vádaskodás könnyei? Ha valódi bűnbánattal fedezzük fel újra Isten törvényeinek fontosságát, akkor a fájdalomon túl felénk hangzik Jézus vigasztaló szava: „Azért kent fel az Úr Lelke, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, vigasztalást a szomorkodóknak, szabadulást a foglyoknak, megvilágosodást a vakoknak.” Álljatok talpra és örvendeztetek! Legyetek hűségesek ti is Isten törvényeihez, ahogyan Ő hűséges hozzátok, s akkor újra felépítitek a romokból az elpusztult várost!